

La Confessió

Novel·leta per J. Vidal i Jumbert

Jutge i finent sense volguer enlairaren sa mirada cap al Sant Cristó. Però'l finent pegà pipada, i una bocada de fum li tapà al redemptor del mon, i forfollant distret amb l'altra ma dringà la espasa, com si son instint d'home d'armes volgués donar a entendre que a la terra sols aquelles n'eren les úniques que la administraven la justícia. El jutge al dirigir-hi la vista, li'n privà de contemplar-se'l el sol desllumbrat que desmandat allí s'entrava, i tombà'l cap envers el carrer, com si als homes esguardadors de la llei, de regnar viva claror, els fos impossible el miràrse-la cara a cara la veritat eterna. Dé pensar-hi, no hauria sabut dir de si realment era'l raig de sol lo que li havia de fer tornar la mirada, o la imatge aquella polsosa, mig abandonada en aquell pany de paret i que no obstant i aixó s'imposava aleshores a n'els tres, prou se vèia amb la impressió apunyagant pintada al seu rostre.

El jutge, per acabar sens dubte amb aquella escena, se dirigí cap a la sala del costat, on hi descansava la Teresina. Sa esposa compreguent, s'adelantà, entreobrí les portes, les ajustà desseguida amb cuidado, i vessant carinyo el seu tó, i sa mirada, li digué:

— No hi entris encare. Déixala reposar un poc més.

El finent per la fumarola de la sala s'adonà de que fumava davant de senyores, i dissimuladament, surtí fins al corredor llensant hi el cap del cigarret. Se passà per la llustrosa calva el mocador, i tornà a entrar tot recargolant-se sa ben perfilada perilla.

Quedaren muts. Un silenci aplanant, interromput sols pel taconejar del agutzil passejant-se pel passadís, i per la fressa de les botes del finent grinyolant amb l'orgull propi de haver-ne sigut estrenades de fresc.

El jutge, un senyor linfàtic, alt, ros s'apoià amb la tarima que li servia pera presidir els actes del Tribunal, i de sa mirada vaga no's podí deduir si sa pensa n'estava endinzada en l'